

Zdaj mu jagnje odgovori: „ubožec, smiliš se mi, ná, jaz ti dam nekoliko svoje volne, od nje si napravi novo srajčico!“ In jagnje si izpuli nekoliko volne ter jo dá ubogemu dečku.

Ko je šel Vidko z volno memo trnovega grma ob cesti, pokliče ga grm in ga vpraša: „kaj neseš, Vidko?“

„Volno za novo srajčico!“ odgovori Vidko.

„Daj mi jo sèm, da ti jo izmičem,“ reče mu grm.

Vidko mu dá volno in grm mu je, sem ter tjà vijóč trnjeve veje, izvrstno izmikal volno.

„Varno jo nosi, da se ti ne zméde!“ reče grm, okončavši svoje delo in podavši volno veselemu Vidku.

Zdaj ugleda Vidko pajčevino in pajka, ki je sedel ravno v sredi in je predel. Pajek pokliče dečka in mu reče: „daj mi volno, da ti jo osmukam in iztkém; užé vem, kaj ti je treba.“

In pajek začne pridno svoje nežne nožice gibati ter ž njimi presti in tkati. Kmalu je natkal najlepšo in najboljšo tkanino ter jo izročil Vidku.

Veselo hití Vidko dalje, ter prispé do potoka, ob katerem je sedel velik rak. Tudi ta ga takój povpraša: „kam tako hitiš, Vidko? Kaj neseš pod pazho?“

„Tkanino za svojo srajčico,“ odgovori Vidko.

„Ravno na pravega si naletel!“ reče rak. „Brž mi jo daj sèm, da ti jo prikrojim.“ Vidko mu jo dá in rak mu je s svojimi velikimi škarjami volneño tkanino prav lepo v srajčico prirezal. „Evo“ izpregovori rak „zdaj pa nij treba drugega, nego da ti mati prirezane kosce sèšijejo in srajčica je gotova.“

„Oj,“ vzdihne Vidko, „mati némajo časa, da bi mi skoraj srajčico sèšili, potrpeti mi bode treba, da pride zima.“

A jedva to izgovori, kar priletí ptiček, ki je v kljunu imel dolgo nit. Takój jo izpustí na tkanino ter zapoje: „jaz ti srajčico sèšijem!“

Prav pridno je začel ptiček šivati in predno se deček dobro zavé, bila je srajčica gotova. Ves iz sebe od veselja takój obleče srajčico, in gledajóč se v potoku, veselo zavpije: „oj, zdaj imam srajčico, lepo novo srajčico!“ Komaj čaka, da bi bil užé domá.

Bratec in sestrice so ga debelo gledali in se čudili lepej srajčici. Takó lepo mehke in bele srajčice še nobeden izmed njih nij niti videl niti imel.

In ko je Vidko moral materi povedati, kdo mu je srajčico napravil, tlésknili so mati z rokama nad glavo in so rekli: „nù, zdaj vem, da so moja pokojna mati imeli prav, ko so mi večkrat djali, da

Komur dáde zajčka Bog,
Dá i travce mu obilne;
Komur dáde množ otrok,
Dá pomoči mu rešilne.“

V. —š—.

Otročja želja.

Jaz rad imèl bi sábljico,
Oj sábljico svetló,
In s čáko bi papirnato
Pokril si rad glavó.

Imèl bi še konjiča rad,
Ki bil bi osedlán,
Poskočil bi mu na hrbèt,
In jahal, kot ulán.

Odšèl bi na sovražnike,
In vse bi jih razgnál;
Udrihal jaz bi s sábljico,
Moj konj bi razgetál.

Jos. Ciprle.